

ת"פ 25739/11/13 - מדינת ישראל נגד אבירם זגורי

בית משפט השלום באילת

ת"פ 25739-11-13 מדינת ישראל נ' זגורי
בפני כבוד השופט יוסי טופף

המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד עידן שחר ועו"ד איציק אלפסי
נגד
הנאשם: אבירם זגורי (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד נמרוד אבירם

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום, שמנה שלושה אישומים, כדלקמן:

1.1 לפי האישום הראשון, בתאריך 19.7.2013 בשעה 04:43 בקירוב, הגיע הנאשם לבית עסק בשם "פיצה פרש באר" בטיילת באילת (להלן: "**בית העסק**"). במקום התגלע ויכוח בינו לבין המוכר, מר ב' ס' (להלן: "**המתלונן**"), נוכח סירובו של הנאשם לשלם את מלוא התמורה עבור בקבוק בירה שקנה במקום. הנאשם איים בפגיעה בגופו ובפרנסתו של המתלונן באומרו: "צא החוצה אם אתה גבר... ממחר אתה לא עובד פה"; וכן: "לא רוצה שתעבוד יותר בטיילת ואני מחליט פה לא אתה ולא בעל הבית שלך. אם אתה מתקשר למשטרה אתה תמות". בנוסף לכך, תקף הנאשם את המתלונן, בכך שאחז בעורפו פעמיים וניסה למשוך אותו אל מחוץ לבית העסק. המתלונן סירב לצאת, השתחרר מאחיזת הנאשם, ונטל לידי סכין כדי להגן על עצמו. הנאשם בתגובה בעט במתלונן, חבט בו עם בקבוק שאחז בידו, זרק חפצים לעברו והנחית מכת אגרוף בפניו. המתלונן ניסה להימנע מעימות עם הנאשם ופנה לעבר המטבח שבבית העסק. הנאשם הלך אחריו, והכה אגרוף בפניו. במהלך האירוע, הצטרף אדם נוסף, שזהותו אינה ידועה למאשימה, וזרק חפצים לעבר המתלונן. אדם אחר שנכח במקום, ניסה למנוע מהנאשם מלתקוף את המתלונן, בכך שמשך אותו לכיוון היציאה מבית העסק.

לאור זאת, הואשם הנאשם בביצוע עבירות של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין והתנהגות פרועה במקום ציבורי, לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין.

עמוד 1

1.2 לפי האישום השני, בתאריך 19.7.2013, בעקבות אירועי האישום הראשון, הובא הנאשם לבית המשפט, במסגרת הליך מעצר מ"י 38733-07-13, ושחרר בתנאים מגבילים, שכללו: הרחקה מאזור הטיילת באילת למשך 10 ימים ואיסור יצירת קשר עם מי מהמעורבים בפרשה (להלן: "**ההוראה החוקית**"). הנאשם חתם על התחייבות בסך 10,000 ₪, להבטחת עמידתו בתנאי השחרור.

ביום 24.7.2013 בשעה 04:15 בקירוב, הפר הנאשם את ההוראה החוקית, בכך שיחד עם אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה, הגיע לבית העסק, אמר לאחר "זה זה", והצביע על המתלונן. הנאשם אמר למתלונן "בוא לפה"; ובהמשך אמר: "קודם כל אנחנו צריכים להתחשבן".

בשל כך, הואשם הנאשם בביצוע עבירה של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם, לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין.

1.3 לפי האישום השלישי, הנאשם הפר את ההוראה החוקית, בכך שבתאריך 22.7.2013 בשעה 23:00 בקירוב הגיע לטיילת באילת; ובתאריך 24.7.2013 בשעה 19:05 בקירוב, הגיע לטיילת באילת, בקרבה למלון "רימונים". בשל כך, הואשם הנאשם בביצוע שתי עבירות של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם, לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין.

2. הנאשם כפר בביצוע העבירות שיוחסו לו באישום הראשון. הנאשם אישר, באמצעות בא-כוחו, שנכח במקום ובמועד המפורטים, ורכש בבית העסק בקבוק בירה, תמורתו שילם 11 ₪ במקום 12 ₪, מכיוון שהיה חסר לו שקל אחד. הנאשם מסר שהוא עבד בקרבת מקום, בבאסטה סמוכה, וניסה להסדיר את תשלום החוב עם המתלונן. הנאשם אישר כי על רקע הדברים פרץ ויכוח בינו לבין המתלונן, אך הכחיש שאיים או אמר את האמירות שיוחסו לו. הנאשם הודה שנגע בעורפו של המתלונן, אך לא כמעשה תקיפה. נטען כי המתלונן תקף את הנאשם תוך שימוש בסכין שלא לשם הגנה עצמית, והשליך לעברו חפצים שונים, בעוד שהנאשם ניסה להתגונן מפניו. הנאשם לא שלל כי חבט בפניו של המתלונן במהלך הקטטה, מהטעם שביקש לנטרל את הסיכון מהסכין שהחזיק המתלונן. הנאשם מסר כי עוברי אורח הפרידו בינו לבין המתלונן.

הנאשם הודה בביצוע העבירה נשוא האישום השני. הנאשם ציין שהגיע ביום 27.7.2013 עם אחר לבית העסק, כדי לרכוש פיצה מהמתלונן והכחיש את האמירות שיוחסו לו.

בהתייחסו לאישום השלישי, הכחיש הנאשם כי ביום 22.7.2013 היה בטיילת באילת, אך אישר כי ביום 24.7.2013 שהה בטיילת כדי להביא ציוד ומצרכים ל"בסטה" שבה עבד.

תמצית פרשת התביעה

3. במסגרת פרשת התביעה נשמעו העדויות הבאות:

3.1 המתלון מסר שבמועד האירוע הועסק כשכיר בבית העסק. ביום 19.7.2013 בסמוך לשעה 04:30, הגיע הנאשם, הוציא בקבוק בירה מהמקרר, שניצב מחוץ לבית העסק, וזרק חלק מהתמורה על הדלפק. המתלון אמר לנאשם שהוא אינו מוכר אלכוהול לאחר השעה 23:00 למי שאינו יושב סביב שולחן ובכל מקרה חסר כסף. הנאשם השיב למתלון "שזה המצב" ו"תעשה מה שאתה רוצה". המתלון מסר שאמר לנאשם: "בסדר, עכשיו אתה מסטול, אני אדבר עם בעל הבית מחר והוא יפתור את הבעיה". הנאשם בתגובה אמר למתלון שהוא עוד לא שתה וזה הבקבוק הראשון שלו. המתלון ביקש מהנאשם להחזיר את הבקבוק למקום, אך הוא סירב ואמר למתלון: "בוא צא החוצה נראה אם אתה גבר", ובהמשך אמר לו: "תצא איפה שאין מצלמות", קילל וצעק על המתלון באומרו: "אתה ערבי ואני לא רוצה שתעבוד פה יותר וזה היום האחרון שלך בטיילת, אם תישאר פה עוד יום אחד אתה תמות ואני מחליט פה, לא אתה ולא בעל הבית שלך". לדברי המתלון, הנאשם נכנס לבית העסק, תפס אותו בחולצתו ודחף אותו. בהמשך, ניסה למשוך אותו אל מחוץ לבית העסק וזרק לעברו פותחן של בירות ובקבוק בירה שנפל ונשבר. המתלון מסר שבתגובה לכך, זרק לעבר הנאשם וחבריו שהיו עמו, כף של פיצה ("שפכטל") ומלקחיים, אך הם לא פגעו בהם. המתלון רצה להזעיק את המשטרה ולדבריו הנאשם אמר לו: "אם תתקשר למשטרה אתה תמות". בהמשך, הנאשם וחבריו שהיו עמו זרקו חפצים לעבר המתלון. המתלון נטל לידו סכין מהדלפק, כדי להגן על עצמו. אחד מחבריו של הנאשם זרק לעבר המתלון קנקן זכוכית שהכיל מים וגזר ופגע בראשו. בהמשך, כך על פי המתלון, חזר הנאשם לבית העסק והכה אותו במכות אגרופ. המתלון ברח לתוך המטבח כדי להתקשר למשטרה, והנאשם וחבריו המשיכו לשבור דברים בתוך בית העסק. עם הגעת המשטרה, שני חבריו של הנאשם ברחו והנאשם עוכב. לדברי המתלון, במהלך האירוע, נכח בבית העסק עובד נוסף שלא עשה דבר והתכוון להתקשר לבעל הבית ולעובד אחר. לאחר האירוע, הובא המתלון לחדר המיון לצורך טיפול בפציעה בראשו כתוצאה מפגיעת קנקן הזכוכית והאגרופים.

המתלון מסר כי לאחר כשבוע, ביום 24.7.2013, הגיע הנאשם בליווי חבר לבית העסק. החבר הצביע לכיוונו ואמר "זה זה". החבר שאל את הנאשם: "זה הבחור?" בהתייחסו אליו, ולאחר שהנאשם השיב לו בחיוב, אמר לו: "בוא נתחשבן איתו עכשיו". הנאשם השיב לחברו באומרו: "עזוב אותו נתחשבן איתו אחר כך מחוץ לעבודה", והפנו לכיוונו מבטים מפחידים. הנאשם קנה פיצה והשניים עזבו את בית העסק.

3.2 מר אלכסיי סטפננקו (להלן: "אלכסיי"), שעבד באותו הלילה עם הנאשם בבית העסק, מסר שבסביבות השעה 5-6 בבוקר הגיע הנאשם וביקש לרכוש בירה. לדבריו, הנאשם והמתלון התווכחו כי לנאשם היה חסר שקל. אלכסיי שמע את הנאשם מכנה את המתלון "ערבי", קלל את אמו ונראה היה שהוא רצה להכות את המתלון. אלכסיי מסר ששמע רעש של שבירת בקבוק על הראש וראה שהמתלון החזיק סכין. אנשים נוספים, שלא היו קשורים, זרקו דברים. במהלך העדות רוען זכרונם של העד, באמצעות הודעה שנגבתה ממנו, והוא הוסיף כי הנאשם סטר למתלון. לדבריו, המתלון ביקש ממנו להזעיק משטרה ולהתקשר לאליאב, אחראי המשמרת במקום, ובעקבות כך הגיעה המשטרה למקום. העד מסר שהוא נפצע מזכוכיות. אלכסיי זיהה את עצמו, המתלון והנאשם בסרטון שתיעד את האירוע (ת/1), והצביע על הנאשם בעת שנכנס לבית העסק וזרק בקבוק בירה לעברם.

3.3 השוטר תומר מרציאנו (להלן: "מרציאנו"), מסר בעדותו כי ביום 22.7.2013 בשעה 23:10 (המועד הראשון באישום השלישי), הגיע עם השוטרת לינוי, לטיילת באילת, בעקבות דיווח שהתקבל מאילן, אביו של הנאשם, אודות ילד שנעלם בטיילת. מרציאנו מסר כי ראה את אילן ליד דוכן גלידות, ואת הנאשם, אשר היה מוכר לו מאירועים קודמים, עומד ליד עמדת פופקורן במקום. הנאשם בירך אותו לשלום ושאל לשלומו. בהמשך, לינוי עדכנה אותו כי למיטב ידיעתה הנאשם מורחק מהטיילת לפי צו בית משפט. בשל כך חזר למקום, אך הנאשם הספיק לעזוב. לדבריו, בשובו לתחנת המשטרה, כעבור כ-20 דקות, רשם מזכר על המפגש עם הנאשם.

3.4 קצין מג"ב, נתנאל שלמה (להלן: "שלמה"), התייחס בעדותו לאישום הראשון ומסר כי ביום 19.7.2013 התקבל דיווח על קטטה בחוף "הניין ביץ'". כשהגיע למקום הבחין בהמולה ובויכוח בין מוכר שהיה בבית העסק וצעק בהיסטריה שתקפו אותו ושברו לו דבר מה על ראש לבין אחר שלבש חולצה לבנה וצעק לעבר המוכר: "יא ערבי מסריח" ואיים להכותו. העד הצביע על הנאשם כמי שתקף ונעצר על ידי המשטרה.

4. המאשימה הגישה את הראיות הבאות:

4.1 סרטון מזירת האירוע, אשר תועד באמצעות מצלמת אבטחה במקום (1/ת) ודו"ח צפייה (2/ת).

4.2 הודעת הנאשם מיום 19.7.2013 בשעה 09:04 (4/ת), במסגרתה מסר שהגיע לבית העסק כדי לקנות בירה, התבקש לשלם 12 ₪, אך שילם 11 ₪, ואמר למוכר (המתלונן) שיביא לו שקל נוסף מאוחר יותר. המתלונן מצדו דרש את מלוא הכסף או שהנאשם ישיב את הבירה למקומה. השניים החלו להתווכח, המתלונן הוציא סכין ואיים לדקור אותו. הנאשם מסר כי בתגובה, זרק על המתלונן תפוז מסלסלת תפוזים שהייתה במקום. לבסוף, הגיעו אנשים והפרידו ביניהם. הנאשם מסר שהגיע לבית העסק לבדו, והכחיש כי איים או הכה את המתלונן או זרק עליו בקבוק. לדבריו, במהלך אותו הלילה שתי 8 כוסות וודקה, אך בעת מסירת הודעתו הוא לא היה שיכור.

4.3 הודעת הנאשם מיום 24.7.2013 שעה 19:59 (9/ת), במסגרתה אישר שביום 24.7.2013 הגיע לטיילת באילת, על אף שהיה מודע לכך שבית המשפט הוציא נגדו צו הרחקה מהטיילת למשך 10 ימים החל מיום 19.7.2013, והסביר כי הגיע למקום רק כדי להביא סחורה לעובד שלו בבסטה. הנאשם הביע צער על המעשה.

4.4 הודעת הנאשם מיום 25.7.2013 שעה 12:20 (6/ת), במסגרתה אישר שביום 24.7.2013 בשעה 5:00 הגיע לבדו לבית העסק, קנה פיצה ועזב את המקום. לדבריו, לא איים על איש. לשאלה מדוע הגיע דווקא לאותו בית עסק, השיב הנאשם כי אין בטיילת מקום אחר לקנות פיצה ואישר כי הגיע למקום על אף שהוצא נגדו צו הרחקה. הנאשם הודה שעשה טעות, אך שלל כי איים על המתלונן.

הנאשם אישר כי ביום שקדם למועד מסירת ההודעה הוא נחקר על הפרת צו ההרחקה, והוסיף: "וואלק לא בכוונה, מצטער". בהתייחסו לאירוע האישום הראשון, מסר הנאשם כי המתלונן זרק עליו סכין שלא פגעה בו, תפס סכין נוספת ואמר לו שיש לו משפחה של ערבים והם ירצחו אותו.

4.5 הודעת הנאשם מיום 18.9.2013 שעה 13:39 (ת/8), במסגרתה הכחיש כי ביום 22.7.2013 הגיע לטיילת באילת.

4.6 דו"ח עימות שנערך בין הנאשם לבין המתלונן, מיום 25.07.2013 (ת/5), במהלכו טען המתלונן כי הנאשם זרק עליו בקבוק בירה, פותחנים וקנקן גזר וכתוצאה מכך נגרמו לו סימנים. המתלונן מסר שלאחר שהנאשם תקף אותו, תפס סכין ונכנס לתוך המטבח; הנאשם נכנס לתוך בית העסק וזרק עליו דברים לתוך המטבח. הנאשם טען מצדו כי המתלונן זרק עליו סכין ולאחר מכן "הרים חרב". המתלונן טען שהנאשם משקר וכי הוא אמר לו שהוא לא רוצה שהמתלונן יישאר בבית העסק משום שהוא ערבי וככל שיישאר יום נוסף, העסק ייסגר. לדברי המתלונן, כאשר הנאשם שמע שהוא התקשר למשטרה, הוא נכנס לבית העסק וניסה לקחת את המצלמות.

4.7 הודעה מטעם טל ויצמן מיום 25.07.2013 שעה 18:08 (ת/3), המשמש כטכנאי מחשבים בחברת מרקוטק, אשר מסר כי לבקשת בעל העסק, הוא הוריד את סרטוני מצלמת האבטחה מהמועדים הרלוונטיים בימים 19.7.2013 ו-24.7.2013. התיעוד הועבר להחסן נייד, ללא עריכה או שינוי, ולאחר מכן נמסר למשטרה.

4.8 פרוטוקול דיון מיום 19.7.2013 בהליך מעצרו של הנאשם - מ"י 38733-07-13 (ת/10), בתומו שוחרר בתנאים מגבילים שכללו הרחקה מאזור הטיילת למשך 10 ימים (עד ליום 28.7.2013), מעצר בית מלא עד ליום 21.7.2013 בכתובת נביעות 5 אילת, ואיסור יצירת קשר עם מעורבים בפרשה. הנאשם נדרש לחתום על ערבות עצמית בסך ₪10,000.

4.9 דו"ח פעולה של השוטרי יורם יאדגרי מיום 24.07.2013 (ת/11), בו רשם כי במהלך משמרת עם השוטר מתן ניגי, סייר בטיילת באילת והבחין בנאשם ליד בסטה של פופקורן, מול מלון רימונים נפטון. יאדגרי פנה לנאשם והנ"ל הזדהה בשמו: אבירם זגורי. השוטר יאדגרי ציין כי בתחילת המשמרת קרא מייל בנוגע לצו ההרחקה של הנאשם מהטיילת ולכן עיכב את הנאשם לתחנת המשטרה. צוין כי בדרכם למשטרה, הסביר הנאשם כי הגיע למקום כדי להביא סחורה לחבר.

4.10 דו"ח פעולה של השוטר מתן ניגי מיום 24.07.2013 (ת/12), בורשם כי באותו היום בשעה 19:05, במהלך סיור רגלי באזור הטיילת עם השוטר יאדגרי, הם עצרו ליד הנאשם, בעניינו קיבלו דיווח בתחילת המשמרת כי הוא מורחק מהטיילת עד לתאריך 29.7.2013. נרשם כי השוטר יאדגרי הודיע לנאשם על עיכובו בשל הפרת צו ההרחקה מאזור הטיילת.

תמצית פרשת ההגנה

5. במסגרת פרשת ההגנה נשמעו עדויותיהם של הנאשם ואביו:

5.1 הנאשם מסר בעדותו שיש לו בסטה בטיילת באילת, וביום 19.7.2013 הגיע לבית העסק, לקח בקבוק בירה ושילם 10 או 11 ₪, כשלבדבריו זהו המחיר שבעל העסק גבה מעובדי הטיילת. הנאשם מסר שהמוכר (המתלון) היה אז עובד חדש והם החלו להתווכח ולקלל אחד את השני. הנאשם טען שהמתלון זרק עליו "גלגלת של הפיצה", ובהמשך הם החלו להכות אחד את השני, לקלל זה את זה והמתלון הניף סכין. הנאשם הכחיש כי זרק בקבוק וציין שהיה "מסטול", משום ששתה כ- 8-9 כוסות של וודקה עם רד בול. במהלך העדות, הוצג לנאשם סרטון האירוע (ת/1), והוא מסר: "לפי מה שראיתי זרקתי בקבוק בירה, אבל היה לו סכין ביד אבל רציתי להגן על עצמי". הנאשם הוסיף שייתכן ונתן למתלון "בעיטה כי הייתה לו סכין", וזאת מפני שהיה מסטול ולא פחד מהסכין. הנאשם מסר כי לאחר מכן שוחרר למעצר בית למשך 5 ימים והורחק מהטיילת, אך למרות זאת הגיע לטיילת, כך למשל ביום 24.7.2013, קנה פיצה בבית העסק, מבלי שפגש או דיבר עם המתלון, ולאחר מכן הלך להביא סחורה לבסטה שלו, ושב לביתו. הנאשם הודה בטעותו. הנאשם גרס כי לא פגש את השוטר מרציאנו בטיילת.

5.2 מר אילן זגורי (להלן: "אילן"), אביו של הנאשם, מסר בעדותו כי לפני כשנתיים בסביבות השעה 10:00-11:00 בבוקר, בעודו לבדו בבסטה שלו שבטיילת, ראה ילד קטן לבד בוכה בטיילת. אילן הרים את הילד והתקשר למשטרה. כעבור זמן מה, אמו יצאה ממלון סמוך והשוטרים מסרו לה את בנה.

גדר המחלוקת

6. הנאשם הודה כאמור בביצוע העבירות שיוחסו לו באישום השני ובחלקו השני של האישום השלישי. לשיטת המאשימה, היא הניחה בפני בית המשפט תשתית ראייתית מספקת להרשעת הנאשם בכל העבירות שייחסה לנאשם. המאשימה הפנתה לסרטוני מצלמות האבטחה בבית העסק, התומכים לשיטתה בגרסת עדי התביעה ובעיקר בעדותו של המתלון. מנגד, טענה ההגנה כי משעה שהמאשימה ייחסה לנאשם עבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי, בנוגע לאירועי האישום הראשון, לא היה מקום לייחס לו גם עבירות תקיפה ואיומים. נטען כי המתלון לקח חלק פעיל באירוע האלים ולא אך לשם הגנה עצמית. נטען כי המאשימה ויתרה על עדים שהיו יכולים לתמוך בגרסת המתלון, ביחס לעבירת האיומים, משעה שלא ניתן ללמוד על כך מסרטוני האבטחה. כמו כן נטען כי ככל שיוכרע כי הנאשם התנהג באופן פרוע במקום ציבורי, הרי שיש ספק באשר לשאלה האם היה תחת השפעת משקאות משכרים, כך שלכל היותר יש להרשיעו בעבירה לפי סעיף 193(א) לחוק העונשין, שהינה ספציפית ומתאימה לנסיבות דנא, תחת "עבירת הסל" לפי סעיף 216(א)(1) לחוק. באשר להפרות צו ההרחקה מטיילת, נטען כי הצו נועד כדי לשמור על הסדר הציבורי ולא להגן רק על המתלון ולכן יש להרשיעו בעבירה לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין ולא לפי סעיף קטן (ב) לאותו חיקוק. בהתייחס לאישום השלישי,

הביע הסנגור תמיהה על כך שהשוטרת לינוי לא אמרה מיד לשוטר מרציאנו כי הנאשם מורחק מהטיילת, אלא רק בשלב מאוחר יותר ולאחר מכן המשטרה התמהמה בחקירת הנאשם בנוגע לאישום זה, כך שקשה לקבוע ממצאים מרשיעים בגינו.

דין והכרעה

7. במשפט הפלילי, מוטל נטל השכנוע על המאשימה והיא יוצאת ידי חובתה כאשר יש בחומר הראיות כדי להוכיח את כל יסודות העבירה במידה שלמעלה מספק סביר. לאחר שהתרשמתי מטענות הצדדים, מראיותיהם, ממכלול נסיבות העניין ומאותות האמת שנתגלו במהלך הדיון, שוכנעתי לקבל את גרסת המתלונן כמהימנה, באופן שניתן לקבוע ממצאים לחובת הנאשם, ביחס לכל אחת מהעבירות שיוחסו לו, במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי.

8. העדות המרכזית שנשמעה מטעם התביעה, היא עדותו של המתלונן, אשר מצאתיה מהימנה. ניכר היה כי המתלונן לא שש למסור עדות בבית המשפט, אודות האירועים האלימים שחווה, והוא הגיע לאולם הדיונים בליווי אביו שדומה היה כי נוכחותו העניקה לו תחושת ביטחון במהלך עדותו. ניתן היה לזהות בנקל את חששו של המתלונן מהנאשם גם במהלך עדותו. קולו רעד, גופו הצנום היה מכונס ומבטיו החטופים לעבר הנאשם הסגירו את פחדיו. הנאשם מצדו היה ער לכך ומדי פעם סינן דברים ואף הרים קולו לעבר המתלונן כדי להטיל עליו אימתו במהלך מסירת עדותו, ולא חדל מכך על אף בקשות בית המשפט, עד שלבסוף הוצא אל מחוץ לאולם הדיונים.

9. התרשמתי כי המתלונן חווה פרץ של התנהגות אלימה, הן פיזית והן מילולית, מצד הנאשם ואחרים שזהותם אינה ידועה, שניצתה בשל סירובו של המתלונן למכור לנאשם אלכוהול (בקבוק בירה), בשעת לילה מאוחרת וגם בשל כך שהיה חסר לו שקל. יתכן ואחר היה נגדך שונה ונמנע מעימות אלים בנסיבות דומות, אך המתלונן שלא צפה נקיטת אלימות נגדו פעל לפי הנחיות מעסיקו ודרש מהנאשם להחזיר את בקבוק הבירה למקורר שניצב מחוץ לבית העסק.

התרשמתי שהמתלונן לא ביקש לטפול על הנאשם אשמת שווא והוא לא ניסה להסתיר את חלקו במהלך האירוע, לרבות זריקת חפצים מסוכנים, כגון כף של פיצה ("שפכטל") ומלקחיים ונטילת סכין לידיו.

10. גרסת המתלונן, על כל חלקיה, נתמכה בתיעוד מצולם באמצעות מצלמות האבטחה שהותקנו בבית העסק. אין זה סוד כי לאחרונה מתרחב השימוש במצלמות אבטחה ומעקב, בעיקר בבתי עסק ומקומות הומי אדם. תיעוד מצולם שכזה מסייע לפיענוח אירועי אלימות, לצד אפקט ההרתעה הטמון בו ומאפשר להתרשם מחלקו של כל הגורמים במהלך האירוע.

צפייה בסרטוני מצלמות האבטחה, שהותקנו בבית העסק, מסירה כל ספק באשר לחלקו של כל אחד מהמעורבים באירוע האלים, מאששת לחלוטין את גרסת המתלון ושוללת את גרסת הנאשם (ת/1). הנאשם נצפה בברור כשהוא נכנס לבית העסק, ולפי דו"ח הצפייה הוא לבש את החולצה שלבש בחקירתו במשטרה במועד האירוע (ת/2). הנאשם והמתלון מחליפים ביניהם דברים והנאשם נצפה בועט לעבר המתלון. אדם אחר תפס את הנאשם, שנצפה עושה תנועה של זריקת בקבוק לעבר המתלון. בהמשך, הנאשם נכנס שוב לבית העסק ונעמד ליד המתלון. הנאשם הסתכל למעלה ונראה סורק את המקום. לאחר מכן, תפס את המתלון בעורף, אך האחרון הצליח להשתחרר מאחיזתו. הנאשם תפס את המתלון בשנית, והתפתח ביניהם עימות פיזי. הנאשם ניסה למשוך את המתלון לכיוון היציאה מבית העסק. המתלון השתחרר מאחיזתו, רץ לשולחן, תפס סכין לידו, הלך לכיוון הנאשם ודחף אותו. הנאשם לקח בקבוק מהדלפק, תקף באמצעותו את המתלון ובעט בו. בחור אחר משך את הנאשם לכיוון היציאה מבית העסק. המתלון הלך אחריהם והניף סכין לעבר הנאשם, שיצא מהמקום ויחד עם אחר השליכו חפצים לעבר המתלון. המתלון אף הוא השליך חפצים לעברם. לאחר מכן, שב הנאשם לבית העסק, זרק לעבר המתלון חפצים והיכה אותו בפניו. המתלון נכנס למטבח הפנימי והנאשם הלך בעקבותיו. הנאשם יצא וחזר עם דבר מה בידו. הנאשם הכה את המתלון במכת אגרוף בפניו ויצא. המתלון הניח את הסכין על השולחן. אדם אחר נכנס לבית העסק והוביל את הנאשם אל מחוץ לבית העסק.

11. הנה כי כן, לא רק שהתרשמתי שעדותו של המתלון הייתה מהימנה, אלא שמסרטוני האבטחה ניתן להיווכח כי הנאשם הוא זה שתקף, פעם אחר פעם, את המתלון, הכה אותו, משך אותו וזרק עליו חפצים. הנאשם הוא זה שיזם את המגע הגופני ביניהם, לא אחת, ואילו המתלון התגונן מפני האלימות שהפגין כלפיו הנאשם. התרשמתי כי המתלון אחז בסכין כנגד הנאשם כדי להרחיקו ולגרום לו לצאת מהמקום ולא כדי לפגוע. בעניין זה, אף הנאשם אישר בעדותו כי המתלון אחז בסכין כדי להפחידו (עמ' 34 לפרוט'). יתר על כן, אודות למספר המצלמות שהותקנו במקום, נראה הנאשם כמי שהסיג גבול לתוך חדר פנימי בבית העסק, בעקבות המתלון, זרק עליו חפצים והכה אותו. לבטח לא ניתן לקבוע כי הנאשם פעל בחסות הגנה עצמית. הנאשם לא היה בשום שלב במצב של סכנה מוחשית לפגיעה בחייו, בחירותו, בגופו, או ברכושו, שלו או של זולתו. הנאשם יצא וחזר מבית העסק, כדי לפגוע במתלון באופן בלתי מידתי, ואף רדף אחריו לחדר פנימי, כך שלא ניתן לומר כי פעל מתוך התגוננות לשם עצירת תקיפה שלא כדין נגדו (ראו: סעיף 34' לחוק העונשין; ע"פ 8133/09, ע"פ 8081/08 מזרחי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 21.7.2006); ע"פ 8687/04 חילף נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 12.12.2005)).

12. יתר על כן, עדותו של אלכסיי חיזקה את גרסת המתלון, למצער בכל אותם חלקים לגביהם העיד. אציין כי התרשמתי שעד זה ניסה להרחיק עצמו מההתרחשויות האלימה שארעה בזמנו, כך גם במהלך העדות, כמי שאינו מעוניין לקחת חלק בדברים. עם זאת, מעדותו, ניכר היה כי הנאשם נקט באלימות כלפי המתלון וזרק עליהם חפצים, וזאת משום שהמתלון דרש ממנו לשלם מחיר מלא עבור בקבוק הבירה. גם חלקו של המתלון בהתרחשויות, לרבות החזקת הסכין, כפי עדותו, נתמך בעדותו של אלכסיי.

13. חיזוק נוסף לעדותו של המתלון מצאתי בעדותו של שלמה, אשר העיד כי שמע את המתלון צועק בהיסטריה שתקפו אותו ושברו לו דבר מה על הראש, בעוד שאת הנאשם שמע אומר למתלון שהוא "ערבי מסריח" ואיים להכותו. אמנם, דברי העד ביחס לאמירת המתלון הינה עדות מפי השמועה, אך כזו שעונה על החריגים

שנקבעו בסעיפים 9 ו-10 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: "**פקודת הראיות**"), כך שניתן לקבלה כראיה לאמיתות התוכן, ולא רק לעצם אמירת הדברים.

ודוק, סעיף 9 לפקודת הראיות, שכותרתו: "אמרת עד בעת ביצוע עבירה", מחייב כי מוסר האמרה (בעניינו המתלון) יהיה עד במשפט. לעומת זאת, סעיף 10 לפקודת הראיות איננו מחייב כי מוסר האמרה יהיה עד במשפט והסעיף חל בשני המצבים, בין אם העד העיד במשפט ובין אם לא (יעקב קדמי **על הראיות**, חלק שני, תש"ע-2009, עמ' 621-616). סעיף 9 לפקודת הראיות מונה שלושה תנאים לתחולתו: תנאי העיתוי שמשמעו שהאמרה נאמרה בשעת העבירה או בסמוך לכך; תנאי התוכן שמשמעו שהאמרה נוגעת במישרין לעובדה השייכת לעבירה; תנאי הזהות משמעו שאומר האמרה הוא עד במשפט.

במקרה דנא, עדותו של שלמה, באשר לדברים ששמע מפי המתלון, עומדת בתנאיו של סעיף 9 לפקודת הראיות כפי שפורטו לעיל, היות והגיע למקום בעיצומו של האירוע ואף מסר ששמע באוזניו את הנאשם מאיים להכות את המתלון.

סעיף 10 לפקודת הראיות, שכותרתו: "אמרה של קרבן אלימות", מבוסס על ההנחות כי העד אינו משקר בהשמיעו אמירה, על אחר, המתייחסת למעשה האלימות שבוצע כלפיו זה עתה. מצבו של קורבן האלימות מהווה ערובה נסיבתית לאמיתות דבריו בהתקיים יתר התנאים המפורטים בסעיף 10 לפקודה. ההנחה, שמקורה בניסיון החיים, היא כי כאשר אדם נתון בסכנת חיים בשל מעשה אלימות שנעשה בו, דעתו אינה נתונה להעליל על מי שלא עשה לו דבר, אלא מבקש הוא לספר את האמת ולגלות מי פגע בו. נוסף לכך, יש עניין לציבור בשמירה על כל שריד הוכחה, כאשר לאור הנסיבות אין מקום לחשוד שהם כוזבים (ע"פ 3737/91 **חיר נ' מדינת ישראל**, פ"ד מו(3) 272, 276 (1992); ע"פ 7832/00 **יעקובוב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(2) 534, 534 (2002); ע"פ 691/92 **אהרון נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(3) 675, 679 (1996)).

תנאיו של סעיף 10(1) לפקודת הראיות, הקובע כי האמרה "... נאמרה בשעת מעשה האלימות, או בסמוך לאחריו, או לאחר שהיתה לו ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו" וגם תנאיו של סעיף 10(2) לפקודה, הקובע כי האמרה "... נוגעת למעשה האלימות לפי סדר האירועים עד כדי היותה חוליה בשלשלת הנסיבות הקשורות במישרין לביצוע העבירה" מתקיימים לגבי עדותו של שלמה, היות ואמירת המתלון נאמרה בשעת מעשה האלימות או בסמוך לאחריו ולאחר שהייתה למתלון ההזדמנות הראשונה להתלון על כך.

14. מכל המקובץ, אני קובע כי גרסת המתלון בכל הנוגע להתרחשות האלימה, נשוא האישום הראשון, היא נכונה ומהימנה. על בסיס האמור, מצאתי כי הוכחו כל היסודות הנדרשים בעבירות שיוחסו לנאשם, ברף ההוכחה הנדרש בפלילים.

15. עבירת "**תקיפה סתם**" נוסחה בסעיף 379 לחוק העונשין, באופן הבא: "**התוקף שלא כדין את חברו, דינו - מאסר שנתיים, והוא אם לא נקבע בחוק זה עונש אחר לעבירה זו מחמת נסיבותיה**".

סעיף 378 לחוק העונשין מגדיר "תקיפה", כך: **"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות"**.

מדובר בעבירה התנהגותית, שאינה דורשת גרימת תוצאה, ונועדה להגן מפני פגיעה בגופו של אדם ובאוטונומיה שלו על גופו.

היסוד העובדתי בעבירה זו מורכב מהמעשה ומהנסיבות של תקיפה, כהגדרתה בסעיף 378, ומהנסיבה "שלא כדין". התקיפה עצמה הינה גרימת מגע פיזי בגופו של אחר ללא הסכמתו. כשמדובר במגע של הפעלת כוח שאיננו הכאה, נגיעה או דחיפה, צריך שתהיה זו במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות. הגדרת התקיפה היא רחבה וכוללת נגיעה, דחיפה או הפעלת כוח בדרך אחרת (ראו: י. קדמי בספרו **על הדין בפלילים**, חלק שלישי, מהדורה מעודכנת, תשס"ו-2006, בעמ' 1513).

הרכיב הנסיבתי "את חברו" פירושו "כל אדם". הרכיב הנסיבתי "שלא כדין" משקף העדר הצדק להתנהגות האסורה (ראו: ע"פ 5224/97 **מדינת ישראל נ' רחל שדה אור**, פ"ד נב(3) 374; ע"פ 3779/94 **חמדני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(1) 408).

היסוד הנפשי - ככל עבירה התנהגותית של מחשבה פלילית, כהגדרתה בסעיף 20(א) לחוק, היסוד הנפשי הנדרש לקיומה הינו מודעות לטיב המעשה ולקיום הנסיבות. על המודעות להיות קיימת בעת עשיית המעשה (ראו: י. קדמי, בעמ' 1516, 1520; ע"פ 172/88 **מרדכי וענונו נ' מדינת ישראל**, פ"ד מד(3) 266; ע"פ 3158/00 **אוהד מגדיש נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(5) 80). מדובר אם כן בחזקה עובדתית, שאיננה מוחלטת, ומוסקת מן הנסיבות הקונקרטיות, וכדי להפריכה די שהנאשם יעורר ספק סביר (ע"פ 2832/10 **אלמוג בוחבט נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.9.2011); ע"פ 9815/07 **אליהו רון נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 26.11.2008)).

על בסיס האמור, שוכנעתי כי המכות שהפליא הנאשם בגופו של המתלונן, תפיסתו בעורפו, משיכת חולצתו, דחיפותיו וניסיון הוצאתו אל מחוץ לבית העסק - כל אחד ממעשים אלה, ודאי הצטברותם, מהווים מעשי תקיפה, העונים על ההגדרה שבסעיף 378 לחוק העונשין. מדובר בתקיפה ללא כל הצדק ולא לשם הגנה עצמית. יתר על כן, ממכלול הנסיבות שוכנעתי כי הנאשם היה מודע, למשמעות התנהגותו מבחינת טיבה הפיזי, קיום נסיבות ואפשרות גרימת התוצאות הטבעיות העשויות לצמוח ממנה. בעניין זה, אציין כי לא בכדי, עם כניסת הנאשם לבית העסק כדי לתקוף את המתלונן, הוא נצפה בסרטון כשהוא מביט אל על, כמי שחיפש את מיקומן של מצלמות האבטחה. הדברים אף קיבלו חיזוק בעדות המתלונן, לפיה הנאשם אמר לו: **"בוא צא החוצה נראה אם אתה גבר ... תצא איפה שאין מצלמות"** (עמ' 5 ו-10 לפרוט'). כמו כן, במהלך העימות שנערך בין הנאשם לבין המתלונן, ביום 25.07.2013, מסר המתלונן כי לאחר שהנאשם שמע שהוא התקשר למשטרה, הוא נכנס לבית העסק ורצה לקחת את המצלמות (ת/5). בנוסף לכך, בחקירתו במשטרה ביום 25.7.2013 (ת/6), נשאל הנאשם האם הוא יודע שיש בבית העסק מצלמות, השיב: **"בטח שאני יודע שיש מצלמות"**.

16. עבירת **האיומים** מצויה בסעיף 192 לחוק העונשין, הקובע: **"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה**
עמוד 10

שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים."

עבירת האיומים הנה עבירה של פגיעה בשלום הפרט והציבור בדרך של עשיית דין עצמית, המוצאת ביטוי בהטלת אימה על הפרט, לשם פגיעה בביטחונו, חירותו, שלמות גופו, בריאותו, קניינו ועוד.

היסוד העובדתי בעבירת איומים הנו "האיום" עצמו. משנעשה האיום "בכל דרך שהיא" והוא איום בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב של האדם או בפרנסתו, נתמלאו דרישות יסוד זה. משמעות המונח "איום" היא בפוטנציאל הטמון בו להטיל מורא, פחד או אימה מפני רעה צפויה, שיש בה כדי לפגוע באחד הערכים המוגנים המפורטים בסעיף האמור. על האיום לכלול אלמנט של "פגיעה", בין אם יש בה כדי לגרום נזק מוחשי ובין שהיא נותרת ערטילאית, "שלא כדין" כלומר ללא הצדקה מכוחה של הגנה מהותית הקבועה בחוק. נדרש כי האיום יהיה "רציני וממשי", כאשר המבחן הינומבחן אובייקטיבידי אם הוכח כי האיום מטיל מורא על "האדם הסביר". היינו, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן הישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום. ודוק, אין דרישת רכיב תוצאתי, היינו אין נדרשת התממשות או התגשמותם של האיומים; אין נדרשת התקיימותו של נזק כלשהו למאויים ואין נדרש כי המאויים אכן יחוש מאויים או יחוש פחד כדי לקיים את דרישת היסוד העובדתי (ראו: ע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373; יעקב קדמי, **על הדין בפלילים**, חלק רביעי, תשס"ו-2006, עמ' 2123; גבריאלי הלוי, **תורת דיני העונשין**, כרך ד', עמ' 442).

בבחינת היסוד הנפשי, נדרשת מודעות לרכיב העובדתי והנסיבתי ודרישה מפורשת של כוונה מיוחדת "להפחיד את האדם או להקניטו". המדובר בעבירה התנהגותית, כך שמשמעותה של הכוונה הינה המטרה. המבצע את העבירה פועל מתוך שאיפה להשגת היעד שהסעיף נועד למנוע מימושו. הכוונה מאופיינת ברצון "להפחיד" (להטיל אימה, לטעת פחד מפני תוצאה רעה) או "להקניט" (להרגיז או להכעיס) ונדרשת מודעות ברמה גבוהה של הסתברות כי יעד זה יתממש.

בנסיבות שלפני שוכנעתי כי יש להרשיע את הנאשם בעבירת האיומים בשל אמירותיו כלפי המתלונן, עליהן העיד, מבלי שנסתר: **"בוא צא החוצה נראה אם אתה גבר"**; **"אתה ערבי ואני לא רוצה שתעבוד פה יותר זזה היום האחרון שלך בטיילת, אם תישאר פה עוד יום אחד אתה תמות ואני מחליט פה, לא אתה ולא בעל הבית שלך"**; **"אם תתקשר למשטרה אתה תמות"**. יש לציין כי גם השוטר שלמה שמע את הנאשם מאיים על המתלונן שהוא ייתן לו מכות. למעשה, הנאשם הוציא אל הפועל חלק מאיומיו וגלש לאלימות פיזית כלפני הנאשם שכללו מכות בגופו. ברי לכל כי האמירות עליהן העיד המתלונן הן דברי איום במרום חומרתן, לפגיעה בשלמות גופו, חיי ופרנסתו. ממכלול הנסיבות שוכנעתי כי הנאשם התכוון להפחיד ולהקניט את הנאשם, וניצל את חולשתו של המתלונן כבן מיעוטים, ששימש כעובד חדש בבית העסק, באופן מכוער, אלים וראוי לכל גינוי.

17. איסור של **התנהגות פרועה במקום ציבורי**, קבוע בסעיף 216(א)(1) לחוק העונשין, בזו הלשון: **"העושה אחת מאלה, דינו - מאסר ששה חדשים: (1) מתנהג באופן פרוע או מוגנה במקום ציבורי ..."**.

מדובר בעבירה התנהגותית, שמטרה למנוע התנהגות פרועה או גסה במקום ציבורי, כהגדרתו בסעיף 34כד לחוק העונשין, העלולה לעורר רגשי בחילה והתמרמרות מצד הציבור, אך אין נדרשת התקיימות של פגיעה

בפועל בשלום הציבור או בסדר הציבורי. האיסור הקבוע הינו איסור "עצמאי" ואין צורך שההתנהגות האסורה תהא מנועה על פי כל הוראה בדיון.

היסוד העובדתי הנדרש הינו מעשה או מחדל, במובנו הרחב, כך שהוא יכול לבוא לידי ביטוי הן בהתנהגות שבגוף והן בדיבור, או כל דרך אחרת. על ההתנהגות העבריינית לעורר דחייה בשל מידה ניכרת של גסות ופגיעה באחר או בערך חשוב, כגון הפרת הסדר והשלום במקום ציבורי, ולא די בהעדר נימוסים ובהעדר תרבות ומסורת כדי להקים את היסוד העובדתי לעבירה [ע"פ (מח' חי') 2813/02 **חאלד מוחמד נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 17.2.2003)].

י. קדמי ציין בספרו **על הדין בפלילים**, חלק רביעי, בעמ' 2241, כי מבחן "פסלותה" של התנהגות - לאמור: אם היא "פרועה" או "מגונה" - הוא מבחן אובייקטיבי של אדם סביר; ואין נפקא מינה, אם אותה התנהגות גרמה בפועל ל"תוצאות" המשמשות לה אמת מידה בהקשר זה.

היסוד הנפשי הנדרש לעבירה זו יבוא על סיפוקו ב"מודעות" כלפי "טיב המעשה" - ההתנהגות ו"התקיימות הנסיבות" - מאפייני ההתנהגות והתרחשותה במקום ציבורי, ואין דרישת "כוונה".

בנסיבות שלפניי מצאתי כי הנאשם התנהג בפרעות במקום ציבורי בכך שהשליך חפצים לעבר הנאשם, גרם לנזקים לבית העסק, והפר את הסדר והשלום בבית העסק, כשחלק ממעשיו אלה בוצעו מחוץ לבית העסק, בשטח הטיילת באילת, שהינו מקום ציבורי. כאמור לעיל, הנאשם היה מודע להתנהגותו האסורה וניסה לחמוק ממצלמות האבטחה.

בנסיבות אלה לא מצאתי לקבל את טענת ההגנה, לפיה היה מקום מלכתחילה ליחס לנאשם עבירת שכרות לפי סעיף 193(א) לחוק העונשין, תחת עבירת התנהגות פרועה במקום ציבורי. זאת משום, שלא שוכנעתי כי מעשיו של הנאשם הינם תולדה של שתיית משקאות משכרים. מידת ההשפעה של הכוהל בדם היא אינדיבידואלית. ככלל, לא די בשתיית האלכוהול כדי לבסס את הקביעה כי האדם "שיכור". המסקנה כי אדם היה "שיכור", תושבת על מספר פרמטרים, ביניהם: כמות האלכוהול שצרך באופן יחסי למידותיו ונסיבותיו, יכולתו לשמור על יציבות תנועתו, העדר שליטה על התנהגותו במעשה או במחדל, בחינת תפקודו בנסיבות המקרה ועוד. אמנם, המתלונן סבר שהנאשם היה "מסטול", אך מעדותו עלה כי לא ראה את הנאשם שותה אלכוהול, אלא הוא סבר כך משום שביקש לרכוש אלכוהול בשעת לילה מאוחרת, ובהמשך עדותו מסר שהנאשם אמר לו שהוא כלל לא שתה אלכוהול באותו הערב (עמ' 5 ו-10 לפרוט'). ממארג הראיות שנפרש לפניי עולה כי הנאשם היה מודע היטב למעשיו והיה ער להימצאותן של מצלמות במקום. הנאשם שלט היטב במעשיו, ולא בכדי ביקש למשוך, לא אחת, את הנאשם אל מחוץ לבית העסק, אל מקום שאינו מצולם. הנאשם ניסה להתגרות בנאשם כדי שיצא אל מחוץ לבית העסק, היכן שאין מצלמות. התנהלות זו מלמדת על שליטה בנעשה ותכנון הכיצד לחמוק מתיעוד מעשיו. יתר על כן, מנסיבות אירועי האישום השני, עליהן העיד המתלונן ולא נסתר, עולה כי הנאשם אמר לחברו, עת שב לפקוד את בית העסק לאחר מספר ימים, כי הם "יתחשבו" עם המתלונן מחוץ לשעות העבודה. נראה אם כן כי הנאשם זכר היטב את פרטי האירוע וסבר שעליו לבוא בחשבון עם המתלונן. מכל האמור, שוכנעתי כי הנאשם לא פעל תחת השפעת חומר אלכוהולי, לא היה נתון במצב של שכרות ועל כן בצדק לא יוחסה לנאשם עבירה של שכרות, תחת עבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי.

18. יצוין כי סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 מתיר הרשעת נאשם בשל כל אחת מהעבירות הנובעות מביצוע מסכת עובדתית אחת. אמנם, נקבע בפסיקה כי אין זה מן הראוי להרבות בעבירות בשל פרשה אחת ובמיוחד ראוי להימנע מלייחס שורה של עבירות "חופפות" בשל אותה פרשה. ברם, בנסיבות שלפניי, שוכנעתי כי אין חפיפה של ממש בין מעשי העבירות שכן הנאשם איים, תקף והתפרע במקום ציבורי, במהלך אירוע אחד. לכן יש מקום להרשיעו בכל העבירות שיוחסו, כאשר מכלול הדברים יובא בחשבון, לכאן ולכאן, בגזירת הדין.

19. בנוסף, יוחסו לנאשם 3 מקרים שונים של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם, לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין, הקובע: **"המפר הוראה מהוראות צו שניתן מאת בית משפט לשם הגנה על חייו, גופו או שלומו של אדם אחר מפני המפר, דינו - מאסר ארבע שנים."**

תכלית איסור הפרת הוראה חוקית היא להעניש על הפרתם של צווים הניתנים מאת בית המשפט או מאת רשות מוסמכת, באותם המקרים בהם לא ניתן לכפות את ביצוע הצווים או להטיל עונש בשל אי ביצועם על פי הוראת חוק אחרת.

היסוד העובדתי מתמצא בהפרת הוראה שניתנה כשורה מאת בית משפט, על ידי מי שבעניינו ניתן הצו, או אדם "זר" שהביא במחדלו, בידועין להפרת הצו על ידי מי שמחויב על פיו. "הוראה" פירושה כל הוראה "תעשה" ו"אל תעשה". הוראה ניתנה כשורה, כל עוד היא לא בוטלה וזאת בכפוף לכך שאין המדובר בהוראה שניתנה ללא סמכות והיא בטלה מעיקרה. סעיף 287(ב) לחוק מהווה עבירה ספציפית של הפרת צו הנועד להגנת חייו, גופו או שלומו של צד שלישי מפני המפר, ולכן גורר ענישה מרבית גבוהה יותר ביחס לעבירה לפי סעיף 287(א) לחוק שהינה עבירה כללית של אי ציות לצו. דרישת היסוד העובדתי אינה כוללת רכיב תוצאתי, ולא נדרשת פגיעה בפועל בצד שלישי או בציבור.

בבחינת היסוד הנפשי מדובר בעבירה התנהגותית, המוציאה אותה מתחולת סעיף 20(א) הדורשת תוצאה מסוימת. בהעדר דרישה של "כוונה", באה דרישת היסוד הנפשי לסיפוקה בקיומה של מודעות כלפי טיב המעשה והתקיימות של הנסיבות.

לאחר שבחנתי את נסיבות הוצאת צו ההרחקה, אשר הוצא על ידי כב' השופטת שטרית במ"י 13-07-38733, ביום 19.7.2013, עולה בברור כי תכליתו להרחיק את הנאשם מאזור הטיילת באילת לשם הגנה על חייו, גופו או שלומו של המתלונן.

כאמור, במענה לכתב האישום, הודה הנאשם כי הפר את ההוראה החוקית בשתי הזדמנויות שונות: האחת, ביום 19.7.2013 בשעה 04:15, נשוא האישום השני. בהודעת הנאשם במשטרה מיום 25.7.2013 (ת/6), הוא אישר כי ביום 24.7.2013 בשעה 5:00 הגיע לבית העסק, קנה פיצה ועזב את המקום. הנאשם הביע צער על המעשה. בעדותו בבית המשפט שב הנאשם ואישר כי הפר את ההוראה החוקית ביום 24.7.2013 (עמ' 32 לפרוט').

השנייה, ביום 24.7.2013 בשעה 19:05, עת הגיע הנאשם לטיילת כדי להביא ציוד ומצרכים לבסטה שלו. בהודעתו

במשטרה ביום 24.7.2013 (ת/9), אישר הנאשם כי הגיע לטיילת, על אף שהיה מודע לצו ההרחקה נגדו, ומסר כי הגיע למקום רק כדי להביא סחורה לעובד שלו בבסטה. הנאשם הביע צער על המעשה. בעדותו בבית המשפט הוסיף הנאשם: **"זה הי חוסר מחשבה כי היה לי חוסר בדברים בבסטה. זה היה טעות ועל טעויות משלמים"** (עמ' 35 לפרוט').

הנה כי כן, המחלוקת בין הצדדים נסובה על הפרה נוספת של ההוראה החוקית מצד הנאשם, המיוחסת לו ביום 22.7.2013 בסמוך לשעה 23:00. בעניין זה נשמעה עדותו של השוטר מרציאנו, אשר לא נסתרה ומצאתיה מהימנה. מרציאנו העיד כי ביום 22.7.2013 בשעה 23:10, הגיע עם השוטרת לינוי, לטיילת באילת, בעקבות דיווח שהתקבל אודות ילד שנעלם בטיילת. הדיווח התקבל מאילן, והנאשם אישר בבית המשפט כי מדובר באביו (עמ' 19 לפרוט'). מרציאנו מסר כי ראה את אילן ליד דוכן גלידות, ואת הנאשם, אשר היה מוכר לו מאירועים קודמים, עומד ליד עמדת פופקורן במקום. הנאשם בירך אותו לשלום ושאל לשלומם. כשהתרחקו מהמקום, השוטרת לינוי עדכנה אותו כי למיטב ידיעתה הנאשם מורחק מהטיילת לפי צו בית משפט, ולכן שב על עקבותיו אך הנאשם הספיק לעזוב. לדברי מרציאנו, בשובו לתחנת המשטרה, כעבור כ-20 דקות, רשם מזכר על המפגש עם הנאשם.

יתר על כן, ולו למעלה מהצורך, יצוין כי הנאשם נשאל במשטרה ביום 18.9.2013 (ת/8) על המפגש עם השוטרים. הנאשם הכחיש והוסיף: "אז למה הם לא עצרו אותי, זה משטרה זה נראה לך הגיוני, ואני רוצה להגיד לך עוד משהו זה נראה לך עכשיו הגיוני שני שוטרים ילכו לחפש ילד, יראו שוד ויגידו לא אנחנו באנו לאירוע אחר אז לא נעשה כלום לגבי ארוע השוד". סבורני כי בדברים אלה יש כדי חיזוק לעדות השוטר מרציאנו, שכן במהלך חקירת הנאשם לא נזכר דבר בעניין חיפוש ילד שאבד, ועל אף זאת הנאשם העלה זאת מיוזמתו, דבר המלמד כי נכח במקום, בעת אירוע הילד האובד.

שוכנעתי אם כן מעדותו של השוטר מרציאנו, כי הוא ראה את הנאשם בטיילת ביום 22.7.2015. מרציאנו העיד כי הנאשם מוכר לו היטב וזכר את פרטי האירוע לאור מזכר שמילא מספר דקות לאחר מכן. יתר על כן, מקום המפגש, סמוך לאביו בבסטה שבטיילת, עולה בקנה אחד עם הפרה אחרת של ההוראה החוקית, מצד הנאשם, בה הודה.

סוף דבר

20. אני מרשיע את הנאשם בעבירות של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין; איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין; התנהגות פרועה במקום ציבורי, לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין ו-3 עבירות של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם, לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ו' חשוון תשע"ו, 19 אוקטובר 2015, במעמד הצדדים.